

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 martie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2015, în cauza penală privința lui

Dimova Elena Iuri, născută la 20 august 1988, originară și domiciliată în mun.Chișinău, str.V.Crăsescu 62.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță 14.07.2014 - 15.05.2015,
2. Instanța de apel: 08.06.2015 - 26.11.2015,
3. Instanța de recurs: 09.02.2016 - 16.03.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 15 mai 2015, Dimova Elena, învinuită de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.b), d) Cod penal a fost achitată pe motiv că fapta nu a fost săvîrșită de către aceasta.

2. De către organul de urmărire penală, Dimova Elena a fost învinuită de faptul că, la data de 03 februarie 2014, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, acționînd de comun acord și prin înțelegere prealabilă cu alte persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, în intervalul de la ora 21.00 pînă la ora 22.00, în timp ce se deplasa în microbuzul cu ruta nr.110, ajungînd la intersecția bd.Moscovei cu str.Alecu Russo, începînd deplasarea pe str.Kiev, mun.Chișinău, în mod ascuns a sustras din buzunarul sîng al scurtei cet.Cristioglo Albina, telefonul mobil de model „Iphone 5”, de culoare albă, în valoare de 800 dolari SUA, echivalentul a 10770,64 lei, în care era instalată cartela SIM cu nr.079241144, pe care ulterior, pentru eschivare, a înlocuit-o cu cartela SIM nr.068927709, astfel cauzîndu-i părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea integrală a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpata să fie declarată vinovată de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.b) și d) Cod penal și a-i stabili pedeapsa închisorii de 3 ani, iar în temeiul art.90 Cod penal, să fie dispusă suspendarea condiționată a executării ei pe un termen

de probă de 4 ani, invocând că la emiterea sentinței de achitare instanța nu a luat în considerație probele acuzării, inclusiv declarațiile părții vătămate, care exclude versiunea pierderii telefonului; inculpata nu a predat telefonul găsit la organele de poliție sau nu a încercat să găsească proprietarul lui, scoțând cartela din telefon, astfel încercând să-l tăinuiască și ulterior să-l folosească.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2015, a fost respins ca nefondat apelul procurorului, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției date instanța de apel a indicat că, prima instanță a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, just ajungând la concluzia privind achitarea inculpatei de sub învinuirea înaintată, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de către aceasta.

Instanța de apel a menționat că, la judecarea cauzei în ședința instanței acuzarea a solicitat de a fi recunoscută E.Dimova vinovată de comiterea infracțiunii imputate, însă în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat că lipsesc careva probe ce ar demonstra incontestabil că telefonul mobil de la partea vătămată a fost sustras de către inculpată, fiind cert stabilit că consecințe infracționale nu sînt geneza acțiunilor inculpatei.

Totodată, instanța de apel a menționat că partea vătămată i-a suspectat de sustragerea telefonului mobil pe doi tineri care se aflau în salonul microbuzului și nu pe inculpată, iar martorii D.Dmitricenco și V.Țîganciuc au confirmat faptul că E.Dimova le-a spus și le-a arătat telefonul găsit, astfel că ordonanța și procesul-verbal de ridicare a telefonului mobil din 27.05.2014, nu demonstrează vinovăția inculpatei în săvîrșirea infracțiunii încriminate.

Astfel, instanța de apel a indicat că, partea acuzării urma să dovedească prin probe admisibile, pertinente, concludente și utile, precum că inculpata ar fi sustras pe ascuns telefonul și faptul că ar fi acționat în comun acord cu alte persoane. Dat fiind faptul că acuzarea nu a demonstrat faptul sustragerii pe ascuns a bunului părții vătămate de către E.Dimova împreună cu alte persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, instanța a conchis că argumentele invocate de procuror la acest capitol sînt neîntemeiate și urmează a fi respinse.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, invocând că instanțele au dat apreciere incorectă probelor administrate fără a se expune asupra tuturor motivelor invocate în apel; partea vătămată a declarat că exclude versiunea pierderii telefonului; prin acțiunile sale inculpata avea scopul tăinuirii telefonului mobil.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia inculpatei expusă în referință, prin care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, procurorul a invocat ca temei de casare a hotărîrii judecătorești art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd aceasta nu s-a

pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizînd aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat.

După cum rezultă din textul recursului, recurentul consideră că instanța de apel, menținînd sentința de achitare a inculpatei, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu și-a motivat soluția în acest sens și nu a dat o apreciere multilaterală și obiectivă probelor prezentate de partea acuzării.

Astfel, în motivarea poziției sale, recurentul descrie o parte din materialele cauzei - procesele-verbale de audiere a părții vătămate A.Cristioglo, a martorilor D.Dumitricenco și V.Țiganiuc, ordonanța și procesul-verbal de ridicare a telefonului mobil din 27.05.2014, însă nu argumentează ilegalitatea hotărîrii instanței de apel din punct de vedere al erorilor de drept, ce ar fi fost comise la judecarea cauzei.

Totodată, în recursul respectiv nu se specifică asupra căror motive concrete invocate în apel, nu s-a pronunțat instanța în raport cu circumstanțele relevate în partea descriptivă a deciziei contestate și care ar fi esența circumstanțelor că hotărîrea adoptată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Instanța de recurs, analizînd textul deciziei atacate constată că, temeurile invocate de către recurent, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat, deoarece instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.414, 417 alin.(8) Cod de procedură penală și în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, aceasta cuprinzînd și motivele pe care se întemeiază soluția. Potrivit textului deciziei recurate se constată că, instanța de apel a cercetat toate probele prezentate în cauză și le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității acestora, care au primit o apreciere la justa valoare, iar concluziile instanței sînt corecte și întemeiate.

Colegiul penal remarcă că, *latura obiectivă* a infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.b) și d) Cod penal, se realizează prin săvîrșirea unor acțiuni de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, la săvîrșirea căreia, potrivit unei înțelegeri prealabile, participă două sau mai multe persoane, în calitate de coautori, cu cauzarea unei daune considerabile persoanei.

Latura subiectivă a infracțiunii date se manifestă prin vinovăție intenționată, deoarece este obligatorie prezența scopului de cupiditate, caracterizîndu-se prin vinovăție sub formă de intenție directă.

Instanța de apel, reieșind din dispozițiile normei sus menționate, just a conchis că în acțiunile inculpatei lipsește realizarea laturii obiective și subiective a infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.b) și d) Cod penal.

Această concluzie instanța de apel și-a întemeiat-o reieșind din declarațiile părții vătămate, care a indicat că pe inculpată anterior nu a văzut-o și presupune că telefonul mobil a fost sustras de către un tînăr care se afla în microbuz în spatele său, deoarece acesta coborînd din microbuz, a traversat grăbit strada și avea un comportament straniu. La fel, partea vătămată a indicat că în microbuz erau doar

două domnișoare, care se aflau pe scaun, iar lângă ea în picioare erau doi băieți, dintre care unul a împins-o, deci A.Cristioglo nu a indicat la E.Dimova că anume ea ar fi sustras telefonul mobil și nici la faptul că anume aceasta se afla în microbuz în momentul când i-a fost sustras telefonul (f.d.97-98). Astfel, acuzarea nu a prezentat probe convingătoare în urma cărora s-ar trage concluzia că anume E.Dimov, în comun acord cu alte persoane a sustras pe ascuns telefonul părții vătămate A.Cristioglo.

Prin urmare, instanța de apel corect a conchis că argumentele acuzării, precum că vinovăția inculpatei se demonstrează prin materialele cauzei - ordonanța și procesul-verbal de ridicare a telefonului mobil din 27.05.2014, declarațiile părții vătămate A.Cristioglo și a martorilor D.Dumitricenco și V.Țiganiuc, nu pot fi reținute, deoarece probele date nu demonstrează că inculpata ar fi sustras pe ascuns bunul altei persoane și nu dau temei pentru stabilirea vinovăției inculpatei.

Totodată, Colegiul penal atestă că, conform art.8 alin.(1) Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces, judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă, mai mult ca atât nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

La fel, conform art.389 alin.(1) Cod procedură penală, sentința de condamnare poate fi adoptată numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatei de săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, iar îndoielile care nu pot fi înlăturate, trebuie să fie interpretate în favoarea inculpatei.

Deci, reieșind din cumulul de probe cercetate, Colegiul penal concluzionează că instanțele de fond, legal și întemeiat au adoptat hotărâri de achitare în privința lui E.Dimov.

Totodată, argumentele recurentului, precum că instanța de apel incorect și unilateral a apreciat probele administrate în cauză, iar declarațiile inculpatei urmau a fi apreciate critic, nu pot fi reținute ca temei de admitere a acestui recurs.

Colegiul penal constată că, instanța de apel s-a expus asupra tuturor probelor, ilucidînd faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, cercetînd amănunțit aspectele învinuirii înaintate și a apreciat conform prevederilor art.101 Cod de procedură penală fiecare probă, iar în concluziile sale a motivat admiterea unor probe și respingerea altora, conform art.394 Cod de procedură penală. Astfel, din cuprinsul hotărârii atacate se constată că, probele indicate de procuror au fost analizate detaliat și asupra acestora instanța de apel s-a expus motivat și întemeiat prin argumente fundamentate în fapt și în drept.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind nevinovăția inculpatei în săvârșirea acțiunilor incriminate acesteia.

În aceste condiții, instanța de recurs consideră că nu a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea

apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Instanța de apel, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare. Neacordul autorului recursului cu aprecierea acestora de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art.427 Cod de procedură penală.

În consecință, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar și, potrivit legii, decide asupra inadmisibilității recursului declarat de procuror ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui Dimova Elena, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 13 aprilie 2016.

Președintele

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu